

ZEKÂT VERMEYENİN CEZASI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytânir-racîm.

Bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîne hamden kesîren tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Hamden kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne ve tâci ruûsinâ ve tabîbi kulûbinâ muhammedini'l-mustafâ... Ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emma ba'dü fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsü kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetün bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ الَّذِي لَا يُؤَدِّي زَكَاةَ مَالِهِ، يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مَالُهُ يَوْمَ

الْقِيَامَةِ شُجَاعًا

أَقْرَعَ لَهُ زَبِيبَتَانِ، فَيَلْزَمُهُ أَوْ يَطَوِّقُهُ، يَقُولُ: أَنَا

اكَنْزُكَ، أَنَا كَنْزُكَ!

(حم. ن. عن ابن عمر)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 106/5 (*Inne'llezî lâ yüeddî zekâte mâlihî, yuhayyelü ileyhi mâlihî yevme'l-kıyâmeti şücâan, akrau lehû zebîbetâni feyelzemehû en yettavvakahû, yekülü: Ene kenzük, ene kenzük!*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Aziz ve sevgili kardeşlerim!

Allah-u TeA'lâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsânı, ikrâmı dünyada, ahirette üzerinize olsun... İki cihanda Allah bahtiyar eylesin, cennetiyle cemâliyle müşerref olun... Peygamber Efendimiz'e Firdevs-i A'lâ'da komşu olun... Allah-u TeA'lâ Hazretleri cümlelerinizi cümlemizi hayırları işlemeğe muvaffak eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz'in hadis-i şeriflerinden bir demet, o gül bahçesinden bir deste size sunmak üzere konuşmaya başlıyoruz.

Bu hadis-i şeriflerin okunmasına, izahına geçmeden önce, evvelâ Peygamber Efendimiz'in ruhuna hediye olsun diye; sonra onun bütün mübarek âline, ashabına, ezvâcına, evlâdına, etbâna, zürriyet-i tayyibesine, hulefâsına, ahbâbına, ihvânına ve hâsseten makam-ı irşâdının vârisleri ulemâ-ı muhakkıkîn ve mürşidîn-i kâmilînimizin ruhlarına;

Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyyü'l-Murtazâ ve sair sahabe-i kirâm rıdvanu'llâhi teâlâ aleyhim ecmaîn hazretlerinden, şeyhimiz, başımızın tacı, kutbü'l-aktâb ve gavsü'l-vâsilîn Muhammed Zahid Kotku ibn-i İbrâhim el-Bursevî Efendimiz'e kadar, cihandan gelip geçmiş bütün mürşid-i kamillerimizin, evliyaullah büyüklerimizin,

Allah'ın mübarek sevgili kullarının ruhlarına;

Bizim de ahirete göçmüş olan bütün müslüman annelerimizin babalarımızın dedelerimizin ninelerimizin ecdâd ü ceddâtımızın, akraba u taallûkâtımızın, evlâdımızın, kardeşlerimizin, sevdiklerimizin, dostlarımızın ruhlarına hediye olsun diye;

Bu caminin bânîsi İskender Paşa'nın, caminin çevresinde medfun bulunan mevtânın ruhlarına; bu İstanbul'u fetheden Fatih Sultan Muhammed Hân Cennet Mekân'ın ruhuna, ordusu mensubu mübarek mücahidlerin, şehidlerin, gazilerin ruhlarına hediye olsun diye;

Okuduğumuz eseri yazan ve eserin içindeki hadis-i şerifleri bize nakil ve rivâyet eden ravilerin ve alimlerin ve müeellifi merhum Ahmed Ziyâüddîn-i Gümüşhânevî Efendimiz Hazretleri'nin ruhuna hediye olsun diye;

Allah onların ruhlarını şad etsin, kabirleri cennet bahçesi olsun, makamları yüce olsun, onları memnun ve mesrur etsin, bizlere de tevfikini refik eylesin, ömrümüzü rızasına uygun geçirmemizi, sevdiği kullar olmamızı, huzuruna sevdiği kullar olarak varmamızı nasib eylesin diye, bir *Fatiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyup öyle başlayalım! Buyurun:

.....

a. Zekât Vermeyenin Cezası

Okuduğumuz hadis-i şeriflerin kaynaklarını merak edenler olabilir; Gümüşhaneli Hocamız tarafından te'lif edilen *RâmûzülEhâdîs* isimli

kitabın 106. sayfasının, 5. hadis-i şerifi. Ahmed ibn-i Hanbel ve Neseî, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِنَّ الَّذِي لَا يُؤَدِّي زَكَاةَ مَالِهِ، يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مَالُهُ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ شُجَاعًا

أَقْرَعَ لَهُ زَبِيبَتَانِ، فَيَلْزِمُهُ أَوْ يَطَوِّقُهُ، يَقُولُ: أَنَا
!كَنْزُكَ، أَنَا كَنْزُكَ!

(حم. ن. عن ابن عمر)

RE. 106/5 (*Inne'llezî lâ yüeddî zekâte mâlihî, yuhayyelü ileyhi mâlihî yevme'l-kıyâmeti şücâan, akrau lehû zebîbetâni feyelzemehû en yettavvakahû, yekülü: Ene kenzük, ene kenzük!*) (*Inne'llezî lâ yüeddî zekâte mâlihî*) “Zekâtını vermeyen kimsenin malı, (*yuhayyelü ileyhi mâlihî yevme'l-kıyâmeti şücâan*) kıyamet gününde karşısına bir yılan olarak çıkacak. (*Akrau lehû zebîbetâni feyelzemehû en yettavvakahû*) En zehirli yılan, en korkunç yılan; böyle gözlerinin altında benekler olan veya böyle keskin dişleri olan, başı çıplaklaşmış, yılanmış, yaşlanmış, korkunç, iyice zehiri

¹ Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.213, no:2435; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.98, no:5729; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.20, no:2260; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.12, no:2257; Ukaylî, *Du-afâ*, c.IV, s.229, no:905; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.303, no:15796; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.266, no:6264.

artmış, azılı bir yılan şeklinde boynuna dolanacak. (Yekûlü: Ene kenzük, ene kenzük!) “İşte biriktirdiğin paran benim, malın benim!” diyecek, hart hart ısıracak.” Parayı biriktirip de zekâtını vermeyenler hakkında ayet-i kerimede buyruluyor ki:

وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا
فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

(التوبة: ٣٤)

(Ve'llezîne yeknizûne'z-zehebe ve'l-fiddata ve lâ yünfikùnehâ fî sebîli'llâh) “Altın ve gümüşü yığıp da, onları Allah yolunda harcamayanlar yok mu, (febeşşirhüm bi-azâbin elîm) işte onlara elem verici bir azabı müjdele!” (Tevbe, 9/34) diye âyet-i kerîmede bildiriliyor.

“—Siz altını gümüşü vermiyorsunuz, parayı pulu Allah yoluna sarf etmiyorsunuz, vazifenizi yapmıyorsunuz, çok feci bir azaba uğrayacaksınız!” diye onlara şimdiden ihtar et, dünya hayatında dayken bilsinler ahirette başlarına gelecekleri!

يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ
وَجُنُوبُهُمْ

وَزُفُّوا فِيهَا وَمَا كُنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ فَذُقُوا مَا
كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ

(التوبة: ٣٥)

(*Yevme yuhmâ aleyhâ fînâri cehennem fetükvâ bihâ cibâhuhüm ve cünûbühüm ve zuhûruhüm*)
“O günde ki o depo ettikleri mallar cehennem ateşinde kızdırılacak; yüzleri, alınları, yanları ve sırtları o ateşlerle dağlanacak.”

Sonra kendilerine denilecek ki:

(*Hâzâ mâ kenezüm li-enfüsiküm*) “İşte bunlar kendi keyfiniz için, ‘keyfim yerine gelsin’ diye, ‘zengin olayım’ diye biriktirdiğiniz paralar... (*Fezûkû mâ küntüm teknizûn*) “İşte biriktirdiğiniz paralar, ne kadar tatlıymış, tadın bakın azabını!” diye kinâyeli sözlerle cehennemde azap görecekleri bildiriliyor. (Tevbe, 9/35)

Demek ki müslüman biliyor ki, üzerindeki farzlardan birisi de mâlî vazîfe, mâlî farz. Namaz kılıyor, bu bedeni bir ibadet. Abdest alıyor, camiye geliyor, seccadesine dikiliyor, kibleye yöneliyor abdestliyken; namaz kılıyor. Bunda bir para pul yok işte. Bunu herkes yapabilir. Yoksul bir insan da gelir, suyu bulduğu yerde, denizde, deryada, dereye abdestini alır. Seccadesi yoksa, kumda, toprakta, çimende, çayırdaki; işte hırpani kılıklı, üstü örtülü, deri örtmüş veya çarşaf örtmüş, veya bir kumaşla sarılmış, veya onu bulamamış da yapraklarla örtünmüş olabilir. Bir şeyle örtünüp, “*Allâhu ekber!*” diyebilir. Bu, para istemeyen bir bedeni ibadet, namaz...

Oruç?.. O da bedeni bir ibadet. Yâni, sıhhatli bir insan oruç tutuyor, Allah’ın emri için yemesini, içmesini, keyfini, zevkini, nefsinin şehvânî ar-

zularını tutuyor. Helâl arzularını bile tutuyor, vermiyor. Su haram değil, yemek haram değil; ama şu vakitten şu vakte kadar tutuyor kendisini, yemiyor. Alıştırmak için nefisini, Allah böyle bir ibadet emretmiş. O da bedeni bir ibadet.

E, zekât?.. Zekâtın bedenle ilgisi yok, hasta da olsa, sağlam da olsa, büyük de olsa, küçük de olsa; Allah “Vereceksin!” diyor. Malının belli miktarını, mal sahibi insan, malının cinsine göre; şu ölçüde, şu ölçüde, şu ölçüde verecek. Paraysa, kırkta birini verecek. Koyunca, kırk koyunda bir koyun verecek. Deveyse, beş devede bir şey, ondan sonra artarsa şu kadar, şuradan şuraya... Hepsinin cetveli var, sıralanmış. Fıkıh kitaplarını okusun, müslümanlar ne kadar zekât vermesi gerektiğini bilsin.

Ziraatle meşgulse, ziraat mahsülünün öşürü vardır, yâni, onda birini verecek. Eğer zahmet çekiyor da; eliyle su çekiyor kuyudan, uğraşıyor, didiniyor, daha zahmetliyse yirmide birini verecek, *nısf-ı öşür* verecek. Yâni, öşrün yarısını verecek...

Bunların hepsi ilmihal kitaplarında, farzlardan biri olan zekâtın anlatıldığı kısımda anlatılmış. Verecek bunu... Neden?.. Allah ona vermiş, bir miktarını da o fakirlere verecek. Allah'ın emrettiği yerlere, bu mali birikim sarf edilecek. Bunu yapmıyor... Niye yapmıyorsun, Allah'ın emri?.. Namaz kılmaya gelince kılıyor, oruç tutmaya gelince tutuyor, para vermeye gelince veremiyor... Olmaz! O da farz, o da farz.. Yâni, hiç bir farzı inkâr ve ihmal edemez hiç bir müslüman.

Ebû Bekr-i Sıddık zamanında, Ümmet-i Muhammed'in bazı şahısları tecrübesiz oldukları için, dediler ki:

“—Yâ Ebâ Bekir! Sen halife oldun, Peygamber Efendimiz irtihal-i dâr-ı bekâ eyledi, ne yapalım. Biz namaz kılacağız, müslümanız bak. Kur'an okuyacağız, namaz kılacağız, oruç da tutacağız; ama bizden zekât isteme!.. Develeri vermek zor geliyor, koyunları, keçileri vermek zor geliyor. Bizden zekât isteme!” dediler.

Dedi ki:

“—Bakın, zekât bir farzdır, bu işin şakası yoktur, Rasûlüllah Efendimiz zamanında verdiğiniz gibi gene vereceksiniz. Vermezseniz, vermeyenlerle çarpışırım, savaşırım!” dedi...

Neden?.. Bir farzı yapmamak suçtur. İnkâr ediyorsa, inkârından dolayı savaşılır. İnkâr etmiyor da vermiyorum derse, temerrüdünden dolayı gene halife onunla çarpışır, cezasını verir ve öyle şey yapmıştır. Neden? Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ. لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ

(المعارج: ٢٤-٢٥)

(*Ve'llezîne fî emvâlihîm hakkun ma'lûm*)
“Zenginlerin malları içinde, mâlum bir hak vardır. (*Li's-sâili ve'l-mahrûm.*) Dilenenler için ve o mala sahip olmayan mahrum kimseler için ayrılmış, Allah'ın tayin ettiği belli bir hak vardır.” (Meàric, 70/24-25)

“—Ben bunu kimseyle ortak olarak çalışmadım, kendim çalıştım, kendim kazandım bu parayı. Kimse benim ortağım değil!”

İşte ortağın olmasa bile, o malının bir miktarı fakirin hakkı. O hakkı vermezsen, sen hırsızısın, sen cimrisin, sen pintisin, sen âsîsin, sen Allah’ın emrini tutmayan bir insansın, başkasının hakkını yiyorsun sen.

“—Yemiyorum!”

Yiyorsun... Yiyorsun, çünkü fakirin hakkını vermiyorsun, senin cebinde kalıyor. Ceza...

“—Vermiyorum...”

Vermiyorsan, yarın boynuna bir yılan dolandıği zaman, en zehirli yılan, en korkunç yılan; böyle gözlerinin altında benekler olan veya böyle keskin dişleri olan, böyle başı çıplaklaşmış, yıllanmış, yaşlanmış, korkunç, iyice zehiri azılı, artmış bir yılan şeklinde boynuna dolanacak.

“—İşte biriktirdiğin paran benim, malın benim!” diyecek, hart hart ısıracak.

Muhterem kardeşlerim! Tabii bazı insanlar yılan sokması nedir bilmez. Arafat’ta bir arkadaşımızın babasını akrep sokmuş. Suyun başındayken, su içecekken, abdest alacakken; akrep belirmiş, kocaman... Oranın, sıcak yerlerin akrepleri de simsiyah, biraz irice oluyor.

“—Aman, öldürelim!..”

“—Yok öldürmesek mi? Acaba ihramlıyken, Arafat’ta öldürülür mü, öldürülmez mi?..”

Yâhu, akrep öldürülür. Ama tereddüt geçirince,

o da hızlı bir şekilde hareket etmiş;

“—Nasıl olduğunu anlayamadım. Hızla geldi benim ayağıma, benim ayağımı soktu.” diyor.

Kendisi anlatıyor. Hastaneden, sedyeyle hastaneye götürmüşler, hastaneden geldikten sonra bizim yanımıza oturdu, o anlatıyor... Dağ gibi bir adam. Yâni şuraya otursa benim boyuma kadar gelir, şurada dikilse önümde... Dağ gibi, şişman, güçlü, kuvvetli bir efe bir adam. Şu kadarcık akrep, ayağına bir iğnesini batırmış. “Küt diye kendimi yerde buldum.” diyor. “Küt!” yere düşmüş.

Akrep soktu filan diye almışlar, hastaneye götürmüşler, ilaçlar filan... Ondan sonra biraz düzelmiş. Bana geldiği zaman, aradan kaç saat geçtiyse geçmiş, akrebin sokmasından:

“—Hocam! Sanki usturayı almışlar, jileti almışlar; ayağımız üst tarafından aşağıya doğru, cıztt, cıztt böyle kesiyorlar gibi acı geliyor hâlâ oradan... İlaç verildiği halde.” diyor.

Yâni, azabın ne kadar şiddetli olduğunu buralardan anlasın insanlar. Bir akrep sokuyor, böyle oluyor. O zehirli yılan, dünyada sarılıp boynuna sokarsa, insanı öldürür. Ahirette ölmek yok, ölse kurtulacak.

لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْهُ

عَذَابِهَا

(فاطر: ٢١)

(*Lâ yukdà aleyhim ve yemûtû*) “Ölüp de kurtulmak yok. (*Ve lâ yuhaffefu anhüm min azâbihâ*) Azabın indirilmesi de yok.” (Fatır, 35/36) Azabı devamlı çekecekler.

Cehennem azabının şiddetini bilmek için, kolay bir tecrübe imkânı var: Bir kibrit çöpünü alsın, kutunun kenarında cık diye yaksın; o çöp yanıncaya kadar, parmağını o alevin üstünde tutsun. Buyur, tecrübesi bedava... Cehennem ateşi nasıl acıymış, gör... O parmak, o bir tanecik kibrit çöpünden... Hatta, tamamı değil de, dibinde kaldığı zaman elinden atmamışsa, buraya böyle dibine doğru gelip, yanmasından, insanın parmağını öyle bir acıtıyor ki, bir hafta, on gün, on beş gün, iki hafta devam ediyor bu acısı. Burası kabarıyor tabii... Ondan sonra kuruyor, ondan sonra kabuk bağlıyor... filan. Başıma geldiği için biliyorum, böyle tam anlatabiliyorum.

Bir kibrit çöpünün alevine dayanamıyorsunuz, ey insanlar; cehennem azabına nasıl dayanacaksınız? Cehennemden korkmaz mısınız? Cehennemden kurtulmak istemez misiniz? Cenneti kaçırdığınıza pişman olmaz mısınız? Ah, vah etmez misiniz? Cehenneme atmasalar bile, cennete sokmasalar, cennetten mahrum kalsanız, o mahrumiyet size acı olarak yetmez mi?.. Ötekiler girmiş cennete, sen açıkta kalmışsın ayazda, dışarıda, cennete girememişsin, köşkler yok, nimetler yok, hizmetçiler yok; olur mu?.. Yâni, cennete girememek bile çok büyük bir mahrumiyet, bir de cehenneme atılıp, azap görmek...

“—E, neden yapıyor bu azabı, bu insan niye üstüne çekiyor, kaçınıyor... İlle azaba şey yapıyor?”

Cimriliğinden...

“—E, hocam böyle senin anlattığın gibi anlatsalar, kimse zekâtını vermekten imtina etmez. Hemen koşa koşa verir.”

İşte İslâm'ı bilmeyince oluyor bunlar, ya da inanmıyor, kâfir olduğundan...

“—Hah hah ha!” gülüyor. Meselâ, haram bir şey için;

“—Sen yemiyorsan, ver ben yiyeyim! Seninkini de ver, ben yiyeyim.” diyor, alay etmeye kalkıyor.

Tabii onlar, yarın azabı gördükleri zaman anlayacaklar ama;

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ

السَّعِيرِ

(الملك: ١٠)

(*Ve kâlû lev künnâ nesmeu ev na'kîlu mâ künnâ fî ashâbi's-saîr.*) “Ah keşke kulağımıza o nasihatler girseydi de, biz de aklımızı başımıza toplasaydık! Şimdi şu alevli cehennem mahkûmları arasında olmazdık.’ diyecekler.” (Mülk, 67/10) İşte Allah bildiriyor. İşte Rasûlüllah SAS Efendimiz bildiriyor...

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Başkasının malını yemeyin, fakirin malını hiç yemeyin! Yazık, o orada açlıktan ölüyor, sana Allah kırk bölük mal vermiş, bir bölüğünü ona vermiyorsun. İnsan, insansa, kendi ihtiyacı kadarını alır, hepsini verir yâhu... Ne kadar milyarı var?.. Kırk milyarı var... Tamam, bir milyarını ayırır, otuz dokuz milyarını verir merhametli bir insan. Kırkta birini istiyor Allah, “Kırkta birini ver bari!” diyor; kırkta birini dahi vermiyor. Olmaz...

Cimri cehenneme düşmeye yakındır, cömert cennete girmeye yakındır. Cömert cennete yakındır, cimri cehenneme yakındır. Cimriliği atacak, cömert olacak.

Cömertlik üç çeşittir:

1. Mal cömertliği... Para, pul, harcama, masraf... Masrafsız iş olmuyor. Bak, bu güzel sesi büyütme cihazları olmasa, nakletme

cihazları olmazsa, aşağıdaki cemaat, dışarıdaki cemaat bunu dinleyemez. Bu ışıklar yanmasa olmaz. Bu cihazlar olmasa, bunlar videobantlara alınamaz.

E, bunlar nasıl oluyor? Hadi bakalım, bir tanesini sen al... Bu haftalık masrafı sen al hadi. Kaç milyon olduğunu anlarsın. Öyle hapı yutarsın yâni.

“—Vay be, amma masraflıymış...”

Geliyor millet, camide kaloriferli namaz kılıyor. Pekiyi, bu kalorifer neyle ısınıyor? Halının üzerinde namaz kılıyor, dışarıda şırıl şırıl sular akıyor, hizmetler oluyor... Nasıl oluyor?..

Parayla oluyor. Yâni, hayır sahipleri çıkıyor, hayır yapıyor. Birisi diyor ki:

“—Hocam, en güzel cihazlar, en kıymetli cihazlarla ses tertibatı ve teşkilâtı yapılsın. Parası ben vereceğim!” diyor, “Masraftan korkmayın, ama en güzeli olsun!” diyor.

Ben de burada yorulmadan anlatıyorum, gümbür gümbür ses geliyor, siz de rahat rahat dinliyorsunuz. Her şey masraf... Masrafsız bir şey var mı? Yâni, şuradan dışarı çıktığın zaman, Türkiye’de nefes almak, vermek bile masraflı. Vergisi vardır insanın.

“—Benim tarlam var, bir de oraya tenekeden gece-kondu yaparım, otları yerim, yaşarım!” desen, gene vergi memuru gelir, senden bir vergi alır.

Bir şey vergisi vardır. Arsa vergisi vardır, arazi vergisi vardır, gelir vergisi vardır, bilmem ne vergisi vardır, yol vergisi vardır, belediye vergisi vardır. Belediye ev yaptırtmaz, “Yaptırmıyorum, harcını yatır! Ruhsat almak için şu kadar para...” der, bilmem ne der. Parasız yaşanmıyor, parasız hizmetler de yürümüyor.

Eski devirde de öyleydi, ileride de öyle olacak. Yâni, bazı cömertler cömertlik yapıyor da, işler öyle yürüyor. Bazı masraflar oluyor da, bu yemekler öyle pişiyor. Bu rahatlar öyle sağlanıyor. O halde, herkes biraz dini için fedakârlık yapmayı öğrenecek, çalışacak.

Şimdi biz meselâ; burası soğuk bir camiydi, kalorifer yaptık. E, kaloriferin kazanı var, şusu var, busu var, yakıtı var... E, yakıtını —Allah

razı olsun— Lokman Amca'nın oğlu öderdi. Belki yine o ödüyordür; bilmiyorum yâni, haberim yok. Ben de sizin gibi geliyorum, ısınarak namaz kılıp gidiyoruz. Yakıtını birisi ödüyor, kaloriferini birisi yapıyor, ses tertibatını birisi yapıyor vs. böyle hayırlar oluyor.

“—E, cami kalabalık, yetmiyor hocam, cemaat çok!”

O zaman biz ne yaptık?.. Şimdi arka tarafı açtık, arkadaki odaların üstünü açtık, orayı düzledik, çatı kalktı arkadan... Ne olacak? Orası cemaat alacak. Cemaat oraya çıkacak, orada namaz kılacak, rahat olacak. Buradan görüntüler ve sesler oraya gidecek. Oradan da dinlenebilecek. Kocaman, böyle ekrandan göreceğ benim konuşmamı ve duyacak, oradan da dinleyebilecek. E, bu bir çalışma... O halde el birliğıyle, kardeşçe bunlar yapılacak.

Hadi bunlar bu camiye ait meseleler. Çeçenistan var, Afganistan var, Kuzey Irak var, misafirlerimiz var, kardeşlerimiz var, dostlarımız var; anlatıyorlar, sıkıntılarını söylüyorlar... Dünyanın her yerinde, benim bir buçuk milyardan fazla din kardeşim var. Filipinler'deki yoksul, Malezya'dakiler bilmem ne, Afrika'dakiler sıkıntıda, Avrupa'dakiler dertte, Kıbrıs'takiler... vs.

Hem bunlara yemek lâzım, içmek lâzım; hem de fırsatı buldu bu saldırıyorlar, kuvvetli olmak lâzım!.. Mermi lâzım, silah lâzım, ordu lâzım, sınır lâzım, tank lâzım, uçak lâzım... Bir uçak bilmem ne kadar milyar dolara... E, bunların

hepsi para. Bu paralar verilmedi mi, bu hizmetler, tedbirler görölmedi mi, yapılmadı mı adam saldırıyor. Hadi, bakıyorsun, falanca yerde şu kadar bin müslümanı kesmiş kâfirler. Şu kadarına saldırmış, yersiz, yurtsuz sürmüş.

Ermeniler, Azerileri yurtlarından, yerlerinden çıkarmış. İhtiyar adamlar, böyle buruşuk yüzlü zavallılar yürüyorlar, yorganlarını almışlar. Nereye gidiyor?.. Ermeniler saldırmış, öbür tarafa mülteci, muhacir... Yazık yâni...

E, bunlar hep parayla oluyor. O halde parası olan müslüman, bu kardeşlerine yardımcı olacak. Ya şahsen yardımcı olur, gider, arar, bulur, verir... Ya da işte vakıflar yoluyla olur, ya da devlet, İslâmî devlet, İslâmî usüllere göre yönetilen şekliyle bunu alır, öbür tarafa hizmetleri götürür.

Bu hususta cimriliğin sonunda, dünyada da cezasını çeker insan. Onun için, İslâm'ı sadece duygusal bir olay olarak almayın! İşte insanın imanı olması lâzım kalbinde, kendi şahsi ibadetini yapar. Allahla kulun arasına girilmez.

“—Tamam, ben şahsen müslümanım!”

Şahsen müslümansın ama, içtimâî görevlerin de var. İçtimâî görevlerini yapmazsan, olmaz. Mâlî görevlerin de var, iktisâdî görevlerin de var. Onları da yapmazsan olmaz. Askeri görevlerin de var, onları da yapmazsan olmaz. Allah müslümanların canlarını ve mallarını talep ediyor, müşteri, satın almak istiyor:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ

(التوبة: ١١١)

(*Inna'llàhe'sterâ mine'l-mü'minîne enfüsehüm ve emvâlehüm bienne lehümü'l-cenneh*) “Mukabilinde cenneti vererek, Allah müslümanlardan canlarını ve mallarını satın aldı.” (Tevbe, 9/111) Satın almayı teklif ediyor Kur'an-ı Kerim'de. Eski ümmetlerde de böyle olmuş:

وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ

(التوبة: ١١١)

(*Va'den aleyhi hakkan fi't-tevrâti ve'l-incîli ve'l-kur'ân*) [Bu Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaaddir.] (Tevbe, 9/111) Ne zaman peygamber gelmişse, o zamanlar da böyle olmuş bu işler. Gerekirse malını vereceksin, gerekirse canını vereceksin.

“—Savaş çıktı, cihad var!”

“—Gideceksin...”

“—E, ölüyorum?..”

“—Öleceksin...”

Mukabilinde cennet var, şehide cennet veriliyor. (*Bi-enne lehümü'l-cenneh*) Buradaki *bi*, *bâ* harfi *bâ*-ı mukabeledir. Cenneti vermek mukabilinde, canlarını, mallarını Allah müslümanların satın aldı. Canını Allah'a vereceksin, malını Allah'a vereceksin...

“—E, hocam canı Allah yaratmış, bana o vermiş, niye istiyor?”

İşte sahibi istiyor bazen. Mâdem senin değil, o zaman ver! O zaman vermemeye hiç hakkın yok. Madem Allah vermiş.

“—Canı kim verdi sana?..”

“—Allah...”

“—Malı kim verdi?”

“—Allah...”

E, sahibi istiyor...

Cânı cânan dilemiş, vermemek olmaz ey dîl Ne nizâ eyleyelim, ol ne senindir ne benim.

Olur mu vermemek?.. Vereceksin, sahibi istiyor. Onun için bu hususa, çok bastıra bastıra dikkati çekmek istiyorum: Bütün dini hizmetler, parayla, pulla dönüyor; sizin şahsi işlerinizin parayla, pulla döndüğü gibi. Sen evine ekmek alırken, parayla olduğu gibi, elektrik su parayla olduğu gibi... Hava parayla olduğu gibi... Hava para, cıva parası... Vergiler vs. olduğu gibi, İslâmî hizmetler de para sarf ederek oluyor. Sen de üzerine düşeni yapacaksın!.. Helalinden kazanacaksın, fakirin hakkını kazancının içinden ayıracaksın; “—Bu benim değil, fakirin hakkıdır!” diyeceksin. Fakiri arayıp, bulup, vereceksin. Fakire vereceksin, daha başka yerlere, nerelere verileceğini ilmihal kitabından okuyacaksın, aziz ve muhterem kardeşim!.. Önemli bir farz bu... “—Namazı kılarım, zekâtı vermem!” dese, kâfir olur insan. “—Kabul etmiyorum!” dese, kâfir olur. Allah’ın farzlarıyla oynanmaz.

Allah'ın farzları inkâr edilmez. Ederse, insan dinden çıkar, Allah sevmez, defterden silindi mi, mahvolur insan.

b. Her Hastalığın Şifası Vardır

İkinci hadis-i şerife geçiyoruz. Bu da Safvân ibn-i Assâl RA'dan rivâyet edilmiş, Taberânî rivâyet etmiş. Peygamber Efendimiz müjde ediyor, müjde veriyor, buyuruyor ki:²

إِنَّ الَّذِي أَنْزَلَ الدَّاءَ أَنْزَلَ الدَّوَاءَ، وَلَمْ يَنْزِلْ دَاءٌ
إِلَّا أَنْزَلَ دَوَاءً

إِلَّا دَاءً وَاحِدًا: الْهَرَمُ

(طب. عن صفوان بن عسال)

RE. 106/6 (*Inne'llezî enzele'd-dâe enzele'd-devâe, ve lem yenzil dâen illâ enzele lehû devâen, illâ dâen vâhidâ: El-heremü.*)

(*Inne'llezî enzele'd-dâe enzele'd-devâe*)
“Hastalığı indiren Allah, ilacı da indirmiştir. Hastalığı indiren, devasını da indirmiştir. (*Ve lem yenzil dâen illâ enzele lehû devâen*) Hiçbir hastalık indirmemiştir ki, onun devası inmemiş olsun. Yâni, her derdin devası, her hastalığın şifası vardır. (*Illâ dâen vâhidâ*) Ancak bir hastalığın devası yoktur. (*El-heremü*) O da ihtiyarlık...”

²Ebû Dâvud, *Sünen*, c.X, s.371, no:3376; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.5, no:19465; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.53, no:28324; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.475, no:6710.

Yâni, insan zamanı gelince, yaşlandıkça, gören gözler görmez oluyor, yürüyen ayaklar tutmaz oluyor, elleri titremeye başlıyor, baston kullanıyor, beli iki kat oluyor, çöküyor çöküyor çöküyor...

Beli iki kat olmuş, böyle yerlere bakına bakına yürüyor.

“—Ne arıyorsun yerde?”

“—Gençliğim kayboldu, onu arıyorum...”

Gençlik gitti elden, ara bakalım, bulmak yok. Onun çaresi yok; ihtiyarlık... Yaşayan, bedenî bakımdan gittikçe yaşlanıyor ve sonunda vâdesi yetince ahirete göçüyor.

Bu hadisten ne dersler çıkartabiliriz? Bir kere ümitsizliğe düşmemek lâzım, her hastalığın şifası varmış, müjde... Müjdeler olsun ki, her hastalığın şifası varmış. Demek ki tedavi olmak için, ilacı arayacağız. İlacı bulunca da kullanacağız. Oluyor... Tedavisi oluyor. Hastalık geçiyor.

“—E, hocam, bazı amansız hastalıklar varmış.”

E, her hastalığın devası var diyor Peygamber Efendimiz, burada müjdeliyor. Amansız hastalığa düştüm diye, ümitsizliğe düşmemek lâzım. Bazı amansız hastalıklardan adamlar iyi oluyor.

Diyorlar ki:

“—Yaşama gücüyle kanseri yendi!”

Hadi oradan, palavracı, aptal!.. Yaşama gücüyle falan değil, işte Allah şifasını veriyor.

Demek ki, kurtulma imkânı oluyor. Arap kardeşlerimizden bir

tanesi, Avusturya'ya gitmiş, bacağına göstermiş. Ooo, fena bir hastalık bacağında. Şişmiş bacağı, fil gibi böyle.

“—Eh, keseceğiz, çare yok!” demişler.

“—Dur, ben memlekete bir gideyim.” demiş Memlekette;

“—Çörek otu ye!” demişler, “Çörek otunda şifa var.” demişler.

Çörek otu yemiş. Yemiş yemiş, bir müddet sonra bir daha gitmiş. Doktor demiş ki:

“—Nasıl tedavi ettin bunu? Kesecektik bu bacağı, şimdi iyi olmuş.”

Tabii ya, her hastalığın bir devası var işte. Allah-u Teâlâ Hazretleri veriyor.

Deva bazen dua da olur. Dua da bir devadır. Dua edersin geçer. Sahabe-i kiramdan, böyle dua edip de zehirli yılan soktuğu halde, vücudu şişmeye başladığı halde, zehiri geçip kurtulanlar var. Dua ile... Bir ilaç vermiyor, al şu ilacı yut demiyor. Gidiyor, okuyor duayı. Zehirli yılan ısırılmış, ölmek üzere adam, şişmeye başlamış. Şişi geçiyor, şifa buluyor. Dua ile de iyi olur. Devayla da iyi olur, ilaçla yâni... Duayla da iyi olur. Dilerse Allah şifayı verir.

Şimdi biz hastanedeydik buraya gelmeden önce. Epeyce bizim kanımızı, canımızı aldılar. Batırdılar iğneleri, kanları çektiler vs. filan; ama duvara ne yazmış kardeşlerimiz? Allah râzı olsun:

“—Yâ Şâfî!”

Levha vardı duvarda, “Yâ Şâfî!” diye. Ne demek?.. “Ey şifayı veren, alemlerin Rabbi olan Allah-u Teâlâ Hazretleri... Şifayı sen verirsin!” Yâ Şâfî diye yazmışlar, hoşuma gitti, güzel bir levha.

Evet, hastalar ümitsizliğe düşmesin. Her derdin devası var. tedavi olsunlar. Başka bir hadis-i şerifte de diyor ki:³

إِنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ الدَّاءَ وَالذَّوَاءَ، وَجَعَلَ لِكُلِّ دَاءٍ
دَوَاءً، فَتَدَاوُوا! وَلَا

تَدَاوُوا بِحَرَامٍ

(د. طب. ق. وابن السني، وأبو نعيم في الطب عن أبي الدرداء)

(Inna'llàhe enzele'd-dâe ve devâe) Hastalığı da, şifayı da Allah indirdi. (Ve ceale li-küllî dâin devâen) Her hastalığa deva yarattı. (Fetedâvev) O halde tedavi olun, tedavi yolları, şifâ yolları arayın kendinize... (Ve lâ tedâvev bi'l-haram) Fakat haramla tedavi olmayın!”

Ben hatırlıyorum, ilkokul talebesiyken birisi rahatsızlandı, dediler ki doktorlar:

“—Bu biraz hastalanmış, zayıflamış; konyak içsin...”

Konyak mı, konyak mı? O da var, o da var

³Ebû Dâvud, *Sünen*, c.X, s.371, no:3376; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.5, no:19465; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.53, no:28324; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.VII, s.475, no:6710.

galiba... İki de içki yâni... “Kanyak içsin!” diye içki tavsiye ediyor. Çocuk şişmanlasın diye, içki tavsiye ediyor. Bak, Peygamber Efendimiz ne buyuruyor

“—Haramla tedavi olmayın. Tedavi olun; ama haramla tedavi olmayın!..”

“—Efendim, işte falanca vahşi hayvan yakalanırsa, soyulur da yenilirse, şu hastalığa iyi gelirmiş.”

O hayvan yenilir mi? Fıkıh kitabında yenilir diye yazıyor mu?.. Yenilmez, murdar veyahut yenilmeyen hayvanlar sırasında adı geçen bir hayvan. O zaman onda deva olmaz. (*Ve lâ tedâvev bi’lharam*) “Haramla tedavi olmayın!” Helâlinden, helâlle tedavi olacaksınız. Tedavi olun, ama haramla tedavi olmayın!

“—E, peki doktor söyledi...”

Doktorların bazısı hasta. Kafadan hasta, kalpten hasta, imandan hasta, itikaddan hasta, inancı yok, imanı yok; müslümanı da sakallı gördü mü kızıyor. Kadıncağızı da başörtülü gördü mü kızıyor. Ona inadına haram haram şeylerdi söylüyor.

Delikanlı gelmiş, Ankara’da bir Prof. Dr. vardı, herhalde şimdi öldü, ahirette hesabını versin. Veriyordur, veremiyordur yâni... Cezasını çekiyordur. Ruhsal, ruhi rahatsızlıklarını anlatmış, hasta delikanlı, müslüman...

“—Ha, tamam, sen bunalım içindesin; sen” demiş “kızlarla biraz gez, toz, eğlen, flört yap!...”

Flört... Doktor tavsiye ediyor. O da gidecek

doktor tavsiyesiyle günah işleyecek. Ruhi rahatsızlıkları geçsin diye.

E utanmaz mısın be adam? Yâni, Allah öyle yapmayın diyor da, sen Allah'ın yapmayın dediği şeyi çare olarak, sana gelmiş, senden çare bekleyen bir delikanlıya bunu söylemeye utanmaz mısın? Peygamber Efendimiz ne diyor?

“—Ey gençler, evlenin; evlenmeye mali imkanınız yoksa, oruç tutun!” diyor.

Oruçta faydalar var. Sen Peygamber Efendimiz'in tavsiyesini tutsana; veya ey doktor, sen Peygamber Efendimiz'in tavsiyesini tavsiye etsene!.. “Şunu alın, şunu kullanın!” diye... İmansız, kalbi hasta, kafası hasta, inancı bozuk; dalga geçiyor bazısı da müslümanla...

“—Bunlar içki içmez,” diyor, “tamam, bana ver, bana ver!”

“—Al yâhu, benim hatırım için bir kadeh iç!”

“—Yok içmem!” “—Tutun şunun ellerini, yatırın yere, dökün ağzına...” İlle içirecek yâni, bazısı böyle yapıyor, zorla günahı yaptırmaya çalışıyor. E, tabii öyle insanlarla ahbaplık etmemek lâzım, onların yanına da gitmemek lâzım; çünkü ateşin yanına giden, yanar... Kötü insanlarla arkadaşlık eden... Arkadaşlarının zorla böyle içki içirttiği insanlar var. Sarhoş ettiği insanlar var.

“—Tutun şunu, devirin yere, dayayın ağzına şeyi... Lıkır, lıkır, lıkır... Biraz içti, biraz daha içti...” Ondan sonra adam ayağa kalkıyor; alışmamış zavallı hiç içmemiş, zorla arkadaşları

içirdi. Kötülük yaptırtanlar var böyle. Gülüyorlar bir de...

“—Amma sarhoş oldu ha! Kah kah kah, kih kih kih!..” E, günah, haram, Allah’ın yapma dediği şeyi yaptırtıyor. Haramla tedavi olmayın! Tedavinin helâl olmasına dikkat edin!

c. Zikirlerin Arş-ı A’lâ’ya Ulaşması

Bir hadis-i şerif daha okuyalım! En-Nu’mân ibn-i Beşîr RA’dan bu hadis-i şerifi, Ahmed ibn-i Hanbel Rh.A mübarek mezhep imamı, hadis alimi rivâyet etmiş. Diyor ki Peygamber SAS Efendimiz:⁴

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ مِنْ جَلَالِ اللَّهِ، وَتَسْبِيحِهِ

، وَتَكْبِيرِهِ وَتَحْمِيدِهِ وَتَهْلِيلِهِ،

يَتَعَاطَفْنَ حَوْلَ الْعَرْشِ لَهُنَّ دَوِيٌّ كَدَوِيِّ النَّحْلِ،

يُذَكِّرُنَ بِصَاحِبِهِنَّ، أَفَلَا يُحِبُّ أَحَدُكُمْ، أَنْ لَا يَزَالَ

لَهُ عِنْدَ الرَّحْمَنِ شَيْءٌ، يُذَكِّرُ بِهِ

(حم. ش. طب. ك. عن النعمان بن بشير)

RE. 106/6 (*Inne’llezîne yezkürüne min celâli’llâhi, ve tesbîhihî, ve tekbîrihî, ve*

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.271, no:18412; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.X, s.289, no:30028; Taberânî, *Dua*, c.I, s.482, no:1693; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.678, no:1841; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.IV, s.269; Nu’mân ibn-i Beşîr RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.431, no:1862; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.VII, s.272, no:6279.

tahmîdihî, ve tehlîlihî, yeteâtafne havle'l-arş'ı lehünne deviyyun kedeviyyi'n-nahli, yezkürne bi-sâhibihinne, efelâ yuhibbu ehadüküm en lâ yezâle lehû inde'r-rahmâni şey'un, yüzkeru bihî?)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

(İnne'llezîne yezkürûne) “Zikir yapan insanlar.” Ama zikir çok çeşitli. Yâni, zikir nedir, zikir nasıl yapılır diye hiç duymayan insanlar... Bizim cemaat bilir de, şimdi şu bandı da birileri dinleyecek. Zikir nedir? Çok çeşitli olabilir. Çeşitlerini de söylüyor Peygamber Efendimiz;

(Min celâli'llâh) Meselâ Allah'ın celâlini, azametini, kudretini ifade eden kelimeleri tekrar tekrar söyleyerek; meselâ, *celle celâlühû* diyoruz ya, meselâ... E, bu bir şeydir. Teâlâ, *celle* ve *a'lâ*, *azze* ve *celle* filan... Allah dediğimiz zaman böyle güzel şeyler söylüyoruz, Allah'ın ululuğunu, azametini ifade eden sözler, bu da zikirdir.

(Ve tesbîhîhî) Sübhâna'llâh filan diyoruz, e bu da bir çeşit tesbih. *Sübhâna'llâh* ne demek? Ya Rabbi! Senin her şeyin çok güzel, her şeyin tastamam, hiçbir eksiğin yok, her sıfatın en âlâ, en kıymetli, en güzel, en tam demek yâni...

(Ve tekbîrihî) Tekbir ne demek? *Allahu ekber* demek, Allah'ın ulu olduğunu ifade eden sözler söylemek. *(Ve tahmîdihî)* Hamd etmek, Allah'ı övücü, Allah'ın nimetleri karşısında ona şükredici sözler söylemek. *(Ve tehlîlihi) Lâ ilâhe illa'llâh, Lâ ilâhe illa'llâh* diye, öyle Allah'ın birliğini ifade edici sözler söylemek

şeklinde böyle zikir yapan kimseler.”

Onların bu zikirleri ne olur? (*Yeteâtafne kavle'l-arşi*) “Bunlar Arş’ın etrafında toplanırlar.

Arş-ı A'lâ neredede, nasıl?.. Çok muazzam bir şey... Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin Arş-ı A'lâsı, Arş-ı A'zam’ı çok muazzam bir şey...

Muazzamlığını nasıl anlayabiliriz? Biliyorsunuz, başımızı kaldırdığımız zaman semâvât var, semalar var.

الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا

(الملك:٣)

(*Ellezî haleka seb’a semâvâtin tıbâkâ*) [O birbiri ile ahenkli yedi göğü yaratmıştır.] (Mülk, 67/3)

Yedi kat sema var.” Sonra?

وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

(البقرة:٢٥٥)

(*Vesia kürsiyyühü’s-semâvâti ve’l-ard*) [Onun Kürsîsi gökleri ve yeri içine alır. Semaları ve arzı kuşatmıştır.] (Bakara, 2/255)

Eee, bunu da anladık. Yâni semaları da içine aldığına göre, Kürsi daha büyük. *Ayete’l-Kürsi* var biliyorsunuz, okuyoruz. Kürsi daha büyük.

Arş... Arş Kürsi’den çok çok daha büyük. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin Arş’ı, Arş-ı A'zam’ı... Yâni, insan aklının kavrayamayacağı, tahayyül edemeyeceği kadar muazzam büyüklükte

Allah'ın Arş'ı...

Şimdi bu Arş'ın etrafında toplanırlar, dönmeye başlarlar. Bu zikirler Arş-ı Rahman'a kadar ulaşır, orada birikir, dönmeye başlarlar. Dönmeye başlarlar, ses de çıkartırlar. (*Lehünne deviyün kedeviyin nahl*) “Arının vızıltısı gibi ses de çıkartırlar Arş'ın etrafında dönerken bu zikirler.” Kulun Allah'ı çeşitli cinslerle yaptığı zikirler, Arş-ı Rahman'a kadar çıkar, orada böyle arı vızıltısı gibi dönmeye başlarlar, Arş-ı A'zam'ın etrafında dolaşmaya başlarlar. Sonra, (*yezürne bi-sâhibihinne*) kendisini zikreden kişileri orada onlar zikreder, anarlar, yad ederler, söylerler orada:

“—Bizi falanca zikretti dünyada, aşağıda bizi filanca söyledi.” diye kendilerini zikreden, kendilerini dilinden telaffuz eden şeyleri orada anarlar, andırırlar, söylerler başkalarına.

“—Siz kimsiniz yâhu? Nerede geldiniz buraya? Bu vızıltı, bu böyle kalabalık, izdiham...”

“—Biz falancanın zikirleriyiz işte, biz oradan geldik.” diye “Kendilerini zikredeni orada yad ederler, bildirirler, anlatırlar.” diyor Peygamber Efendimiz...

Demek ki, Arş-ı A'lâ'da, Arş-ı A'zam'da namı söyleniyor zikreden insanın...

Güzel ilâhileri vardı bizim Avustralya'daki ihvanımızın, kardeşlerimizin öğrendikleri, çok söyledikleri:

Arş-ı A'lâ sallanır, derviş Allah dedikçe... Levh

ü kalem allanır, derviş Allah dedikçe...

Yâni Arş'a kadar gidiyor işler, oralarda da namı yürüyor zikredenin.

Onun üzerine, Peygamber Efendimiz bunları bildirdikten sonra, soruyor şimdi size:

“—Ey Yirminci Yüzyıl'ın müslümanları! Şu soruyu siz de dinleyin. Siz de dinleyin, bandı seyredenler de dinlesinler, bir de zikrin karşısında olanlara da şimdi Peygamber Efendimiz'in sorusunu ben naklediyorum. Diyor ki Peygamber Efendimiz:

(Efelâ yuhibbu ehâdüküm) “Sizden biriniz istemez mi, sevmez mi yâhu; *(en lâ yezâle lehû inde'r-rahmâni şey'ün yüzekkiru bihî.)* “Rahman'ın huzurunda kendisinin adını andıran, kendisinin anılmasına sebep olan bir şeyin olması siz istemez misiniz? Sizden biriniz istemez mi bunu?” Rahman'ın yanında kendisinin anılmasına vesile olacak bir şeyin olmasını, Rahman'ın Arş'ına kadar gidecek bir şeyin olmasını istemez misiniz?” diyor, Peygamber Efendimiz soruyor.

Ey bu vaazı dinleyenler, sonra ileriye kadar da dinleyecek olanlar; belki ben öldükten sonra da dinleyecek olanlar! Bu söz tabii böyle banta girdikten sonra, kim bilir kaç sene dinlenilecek... Ey zikrin düşmanları, ey tasavvufun düşmanları, ey tarikatın hasımları! Ey bu işlere karşı çıkıp da, müslümanım dediği halde, bunları tenkit edenler!.. Verin bakalım bunun cevabını...

Peygamber Efendimiz niye soruyor bu soruyu? Diyor ki:

“—Yâhu bu güzel bir şey, siz de zikredin, sizin de namınız Arş'ta anılsın!” diyor, teşvik ediyor Peygamber Efendimiz...

Peygamber Efendimiz böyle diyor da, sen niye zikrin karşısındasın be kardeşim?.. Sahabe-i kiram zikir yapmış, Peygamber Efendimiz zikir yapmış, kendisi zikri tavsiye etmiş;

“—O kadar zikredin ki, sizi mecnun sansınlar!” diye zikri tavsiye ediyor.

Kur'an-ı Kerim'de:

وَالَّذَا كَرَيْنَ اللّٰهَ كَثِيْرًا وَالَّذَا كَرَاتِ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ
مَغْفِرَةً وَّاَجْرًا عَظِيْمًا

(الأحزاب:٣٥)

(*Ve'z-zâkirîna'llâhe kesîran ve'z-zâkirât*)
“Allah'ı çok zikreden o erkekler ve Allah'ı çok zikreden o hanımlar var ya; (*eadda'llâhu lehüm mağfireten ve ecran azîmâ*) işte Allah, öteki sayılan vasıflara

sahip insanlarla beraber bunlara da— ecr-i azîm ihsan etmiştir, büyük mükâfatlar hazırlamıştır, ahirette onları ihsan edecek.” (Ahzâb, 33/35) diye mağfiret-i Rahman'a ereceklerini, ecr-i azim sahibi olacaklarını söylüyor. Kur'an söylüyor, Peygamber Efendimiz söylüyor. Allah seviyor, Allah kendisini zikredeni kendisi zikrediyor, sen niye sevmiyorsun yâhu?..

Senin bu kafan bozuk!.. Sen Kurban Bayramı'nda bu kafayı değiştir, bir güzel kuzu kafası al bari.

Bu kafayla senin halin ne olacak kardeşim?..

Sen kendi kendine din mi ortaya çıkartıyorsun? Yoksa Kur'an'a mı uyacaksın, Peygamber Efendimiz'den mi dinini öğreneceksin? Sen kimsin yâhu? Sen yeni bir şey mi çıkaracaksın ortaya?.. Çok mu bilgili bir şeysin, çok mu matahsın? Çok mu akıllısın? Senin aklın olsaydı, böyle Kur'an'a, hadise karşı gelmezdin.

Bir sürü şeyi var. Hepsini sor dışarıya çıkanlara, zikre tasavvufa, tarikata taraftar mısın, karşı mısın?

“–Karşıyım!..”

“–Müslüman mısın, değil misin?”

“–Müslümanım!”

“–E, müslüman olup da nasıl karşı oluyorsun ayete, hadise?”

“–Efendim, işte iyisi var kötüsü var!”

“–Tamam, iyisini kötüsünü ayırsana be adam! Niye toptan karşısına çıkıyorsun?”

İyisi var, tamam; kötüsü var... Öğretmenlik iyi bir meslek; ama filanca öğretmen talebesinden rüşvet almış. Tamam, o kötü işte, rüşvet alan öğretmen kötü... Babalık iyi bir şey de, falanca baba çocuğuna bakmamış; tamam o kötü baba, onu söyle. Yâni, her mesleğin kötüsü olabilir. Şu kadar asker, kahraman şehid olmuşlar; Çanakkale'de iki yüz elli bin, üç yüz bin, dört yüz bin, beş yüz bin... Üç tanesi askerden kaçmış. Ne yapalım, üç tanesi de askerden kaçan, cepheden kaçan... O da büyük günah. Bak İslâm'da cepheden kaçmak büyük günah.

(*El-firâru yevme'z-zahfi*) “Savaş gününde cepheden kaçmak büyük günah, kaçmayacak.” Kaçmış, eh... E bütün askerler mi kötü? Bu kadar şehidleri görmüyor musun? Ne kadar kalabalık... Şehidler iyi, öğretmenler iyi... Memurların bir tanesi rüşvet almış. Tamam rüşvet alan memur kötü, ötekiler iyi...

O zaman sen de, zikir iyidir de, zikir iyidir de, zikretmek de iyidir de; ama birisinin bir kusurunu görüyorsan, kusurunu söyle... Falanca adam zikrediyor da, şu kusuru yapıyor. Tamam, o zikre ait bir kusur değil. Sen zikre karşı olamazsın. Bu kadar ayet varken, bu kadar hadis varken, zikre karşı olman mümkün değil. Zikre karşı olursan, kâfir olursun; ama

“—Gene sevemiyorum hocam, ne yapayım, bu sarıklı, şalvarlı, sakallı, çarşafly müslümanları sevemiyorum!”

Tedavi ol kardeşim, tedavi ol! Kalbin hasta, hastalık sarmış. Niye sevemiyorsun? Allah seviyor, sen niye sevmiyorsun. Allah'ın sevdiğini seveceksin. Zorlayacaksın kendini... Kendinde bir kusur olduğunu anlayacaksın, halini düzelteceksin aziz ve muhterem kardeşim.

“—Efendim, işte tasavvuf, tarikat tembellik!”

Göster bir tane tembel şey bana... Yâni diyorlar da, göster...

Cephede ölen onlar, camiye yaptıran onlar, Kur'an kursunu yaptıran onlar, hayrat u hasenata keseyi açıp parayı veren onlar... Ötekisi kaytarır, kaçar, içki içer, oynar, eğlenir, kumar oynar, zina eder, savaştan firar

eder, askerin istihkakını yutar bilmem ne... Bütün iyi şeyleri yapan bunlar. Bu övünmek de istemiyor tabii... Benim yaptığım şeyi Allah bilsin, mükafatımı Allah versin diyor, sevabını da saklıyor, söylemiyor. Ama şairin dediği gibi:

Dinime dahleyleyen, bari müselman olsa...

Demiş, yâni dinim hakkında ileri geri konuşan, bari kendisi müslüman olsa, yüreğim yanmayacak. Bre edepsiz!.. Sen gel bakalım, hayatını, şöyle bir günlük hayatını bir anlat bana... Gece içki içtin, gece sarhoş uyudun; kustun... Gece zina eyledin... Sabahleyin kalktın falanca işe gittin, filancayı aldattın... Yalan söyledin, dolandırıcılık yaptın, rüşvet aldın, bilmem ne... Şimdi kalkmışsın, bir de Allah'ın o has, halis, muhlis kullarının aleyhinde bulunuyorsun. Olmaz...

“—E, onlar öyle de, pekiyi ötekiler ona niye kanıyor?”

“—Filanca şey şöyle yazdı, filanca yazar şöyle dedi, filanca gazete böyle yazdı, filanca dergide şu...”

E, anlasana!.. İyiyi kötüden ayır... Aklın... Allah sana akıl vermiş. Şu adam zırvalıyor, şu doğruyu söylüyor. Anlasana... Doğru söyleyeni...

Yâni, sen Peygamber Efendimiz'in zamanında da olsaydı aziz ve muhterem kardeşim, karşında bir Peygamber Efendimiz olacaktı, bir de Ebû Cehil olacaktı... O zaman da mecburdun aklını kullanmaya... Akıl kullanmadan cennet kazanılmaz. Aklını kullanacaktın gene, Peygamber Efendimiz'in yanında yer alacaktın;

Ebû Cehl'in yanında değil... Kureyş ordusunda yer almayacaktın, Medine'nin muvahhid ordusunda, Bedir ordusunda, Bedir harbine katılan müslümanların arasında yer alacaktın. Sen o zaman da bu kafayla, o zaman da müşrik olacaktın yâhu... O zaman da bilemeyecektin işi... Peygamberimize de güzel ümmetlik yapamayacaktın, sahabelik yapamayacaktın o zaman. Aklını başına topla!..

Şu gazete yalan söylüyor, domuz... Şu gazete Amerika'nın borazanının öttürüyor orada; Dıt dıdı dıt dıdı dıt dıdı dıııııtt... Amerikan borusu... Şu gazete Avrupa'nın borusunu öttürüyor. Şu kâfir, şu da mü'min... Fark etmiyor.

Şu bana iyilik yapmak istiyor, şu beni arkamdan hançerlemek istiyor.. Anlamıyor... Böyle aptallık olmaz. Böyle aptal müslüman da olmaz. Aldanıyorsa, aptalsa; mü'minin feraseti vardır, anlayamıyorsa, basireti kapalı demektir. O zaman o da tedavi olsun. Anlayamıyor, ağzı açık ayran budalası gibi anlayamıyor. Onda da hastalık var, o da tam müslüman değil. O da tam Kur'an okusa, şıp diye anlardı.

“—Haaaaa, anladım, bu Kur'an'a yaramaz sözler söylüyor, bu İslâm'a aykırı laf söylüyor!..”

“—Acaba İslâm doğru mu ki, eğri mi ki? Acaba İslâm hak din mi ki, değil mi ki?..”

Hapı yuttun sen şimdi. Böyle tereddüt ettin mi müslüman değilsin, gittin sen...

Ben gebermiş gitmiş birisi ile, meslek dolayısıyla bir yerde bulunuyordum da, anası öldü:

“—İşte şöyleydi, böyleydi, çok hizmet etti bana, öksüz büyüttü beni...” filan... Böyle diyor

“—E,” dedim, “hizmet ettiyse üzülme, Allah mükâfatını verir, cennetlik eder.”

“—Acaba ahiret var mı ki, cennet var mı ki?” diyor.

Hay Allah müstehakını versin, hay aptal hay... İnanmıyor... “Acaba var mı ki?” ile olur mu?..

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ
وَرَسُولُهُ .

(*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû*) Allah var, şeriki naziri yok, Muhammed-i Mustafâ onun gönderdiği peygamberi... Kur'an-ı Kerim Allah'ın kitabı, ahiret hak, cennet hak, cehennem hak... Ahirette insanların mahkeme-i kübrada muhakeme edilmesi hak, amellerin tartılması hak, sırat hak... Söylesene bunları, sağlam sağlam söylesene... “—E, ileride olacak...”

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ

(البقرة: ٣)

(*Ellezîne yü'minûne bi'l-gaybi*) [Onlar gayba inanırlar.] (Bakara, 2/3) diye okumadın mı?

Mü'min istikbaldeki gerçekleri de görür, gayıbdan olana da iman eder yâhu... Bu kadar aklın yok mu senin?.. Sen müslüman oldun. İslâm akla

mantığa aykırı değil; ama ileriden bir habere, ileride olacak bir habere, mecburen şimdiden, gayba iman ederek inanacaksın.

Bak bu kadar güzel ayetler var, hadisler var. onları okuduğun zaman, görmüş gibi anlarsın.

“—Acaba var mı ki?..”

Hay Allah müstehakını versin, aptal... İnancı yok... Acabayla olmaz, sapasağlam... Sapasağlam olacak.

Çoban olabilir bir insan, cahil olabilir, köylü olabilir, işçi olabilir, amele olabilir.

“—*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh...* Rabbim beni yarattı. O besliyor beni. Ben onu biliyorum.” diyor.

Bak nasıl sağlam imanı... Öteki profesör:

“—Acaba ahiret var mı?..”

Tüh, belânı bulmuşsun zaten. Ne yaptın da bu belânı buldun, bilmem ki... Profesör olmuş, imanı yok. Zalim... Gayrı müslim... İslâm'ın düşmanı...

E, onun öyle olduğunu da anlayacak. İşte müslümanın feraseti olacak anlayacak. Anlamıyor; onun da müslümanlığı zayıf. Öyle çarık çürük müslümanlıkla cennet kazanılmaz. İslâm'ı güzel öğreneceksin, sapsağlam yapışacaksın.

“—Allah'ın ipine sımsıkı yapışın!” diyor.

Nerede Allah'ın ipi?.. Kur'an-ı Kerim işte, dolaplar dolu. Allah'ın ipi, Allah'ın dini, Allah'ın Kur'anı... Sımsıkı yapışacaksın.

Hiç okumuyor. Pecos Pill, Tom Miks, bilmem ne; küçük yaşta bunlarla başlıyor. Resimli romanlarla. Büyüdüğü zaman macera ve aşk romanları. Bazısı polisiye romanlar... Onları okuyor, hepsini okuyor. Mike Hummer, bilmem ne... Böyle şeyleri hiç kaçırmıyor. Öyle filmler olursa gidiyor. E, bu ömür az değil ki, bir gün yirmi dört saat. Bir sene üç yüz altmış beş gün... Yirmi yıl, elli yıl... Bu zaman nasıl gider. Okuyor, okumaz olur mu; resimli roman okuyor, çizgi roman okuyor, macera romanları okuyor, televizyon... Telefisyon; telef makinesi... Telef makinesini seyrediyor, günah makinesi...

Haram bir şey çıktı mı; günah oluyor, sadece telefle kalmıyor. O zaman senin üstüne günah fışkırtmaya da başlıyor. Televizyonu açtın, seyrediyorsun... İşte aman; sağ açık, sağdan ilerine doğru ilerledi, topu bir vurdu, kaleci arslan gibi bir atladı, bir yumruk vurdu, topu auta çıkarttı; uuuuuuuuu; oturuyor, kalkıyor, iniyor... Telef... Şu anda zamanlar, ömürler telef oluyor. Şu anda makine telefisyon makinesi, telef makinesi, telef makinesi...

Ara vereceğiz şimdi diyor; sen Fenerbahçelisin, Galatasaraylısın, Beşiktaşlısın veya milli maç var diye böyle hastasınsın; televizyonun karşısındasın. Beş dakika mola diyor, reklamlar başlıyor. Çıplak kadınlar, çıplak bacaklar, çıplak kollar, çıplak göğüsler, saçlar, bilmem neler. Bilmem neyin reklamı, bilmem falanca yağın şu kadar hafif olduğu, filanca kanepenin şu kadar rahat olduğu. Şu kadar şampuanın, saçları bu kadar güzel yaptığı...

E, ne oluyor? Hani sen ma seyrediyordun?.. Şimdi ne olmaya başladı? Hamamda kadını görmeye baŐladın. Bak kadının saçları... Nasıl dalgalanıyor... Kadını görüyor. Tabii, polis yasak koymuş. Her tarafını göstermez kadının... Topuğundan başlıyor, dizine kadar gösteriyor. Pırt atlatıyor... Yukarısını gösteriyor, göğsünün birazını gösteriyor, bir heveslendiriyor, pırt kapatıyor. Ne oldu Şimdi?.. Artık telefisyon makinesi değil, Şimdi artık günah makinesi oldu. Şimdi sen günaha girmeye baŐladın.

“—E, geceleyin hocam...”

Çanak antenler var. Fezadan günahları topluyor çanak antenler, aşağıdaki makineden onu seyredenin gönlüne günahları akıtıyor, böyle gldr gldr, gldr gldr, manavgat Őelalesi gibi... Güldür gldr, gldr gldr, o koca gönül alemi günahla doluyor.

Uçsuz bucaksız gönül alemi, Allah’ın tecelligahı olan gönül alemi, neyle doluyor? Kadın bacağıyla doluyor, kadın göğsüyle doluyor, günahla doluyor, Őehvetle doluyor, haramla doluyor... Ne oldu Şimdi bu makine?.. Telef makinesi değil Şimdi, telef makinesi hafif kalır, günah makinesi, günah fabrikası...

AIDS mikrobu olan insanın yanından alarga geçiyor böyle millet.

“—Şurada AIDS mikroplu adam var, kadın var.” Doktorlar gidip elini sürmüyor, diŐini çekmiyor.

“—AIDS mikrobu varmış bunda.” diye kaçıyorlar.

Veya cüzzam hastalığı varmış, kaçıyor.

Ama herkesin evinde televizyon var. AIDS mikrobundan, görünmeyen şu kadarcık mikroptan kaçıyor; bu kadar canavarı evine sokmuş, para vermiş. Onu da alıyor, onu da seyrediyor.

“—Hocam kötü şey seyretmiyorum!” diyor; ama tam maçın arasında kötü şey geliyor.

Ben de yakalandım. Ne o Birand denen herif... Yusuf İslâm gelmiş diye duyurdu, duyurdu, duyurdu... Yusuf İslâm kardeşimiz sakallı, müslüman olmuş, İngilizken, Yunanlıyken müslüman olmuş diye seyredelim dediler. Gittik, seyredeceğiz... Aaa, Yusuf İslâm gelmeden önce, 32. Gün’e bir şeyler geldi... Hiiii, çok müstehcen bir film varmış da, ceza yemiş de, neden ceza yemiş? Bir de bizim memlekette bazı ukalalar, neden o film ceza yemiş, hürriyet varmış. Milleti zehirleme hürriyeti yok; müstehcen... Ama müstehcen mi, değil mi diye onu koymuş, müslümanlarla alay ediyor, alay ediyor. Yusuf İslâm’ı seyredeceğiz ya, tutulduk ya, kafese kısıldık ya... Şimdi Yusuf İslâm’ı seyrettirmeden önce getirdi mi karşımıza filanca yasak filmin sahnelerini... Hadi bakalım, ayıkla pirincin taşını... Öyle oluyor.

Aklı olan evine sokmaz. Aklı olan kanalların bazılarını mühürler. Arkasını açar, kapatır, bilmem ne yapar, şu kanal, iptal... Bu kanal, bilmem ne... Başka kanal yok. İşte güzel şeyi...

Kimisi Kur’an-ı Kerim’i oradan öğrenmiş, iyi, tamam; onu açık tut... Ama en güzel denilen kanallarda bile gene saçları açık kadınlar,

madınlar, bilmem neler... Gene tehlikeli şeyler oluyor.

Nereden açtık bunları?..

“—Ha, istemez misin; Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin Arş'ının yanında senin anılmana sebep olan güzel bir şeyler olmasını istemez misin?” diye Rasûlüllah Efendimiz soruyor.

Ben susuyorum artık, bu sorunun cevabını siz aklınızdan verin. Aklınız varsa, Rasûlüllah'ın tavsiye ettiği şeyleri yaparsınız.

“—Yapmam!”

Kendisi bilir, ne yapalım?.. Allah-u Teâlâ Hazretleri, emrini tutan kulları için cenneti yaratmıştır. Asi kulları için de, cehennemi yaratmıştır. Allah'a itaat edenler, cennete girer; isyan edenler, Allah'ın emirlerini tutmayanlar, zekâtını vermeyenler de cezayı çeker.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber SAS Efendimiz'e:

إِنَّ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ

(الشورى: ٤٨)

(In aleyke ille'l-belağ) “Sana düşen sadece bildirmektir, tebliğ etmektir ey Rasûlüm!” diye hitap ediyor. (Şûrâ, 42/48)

Anlattım mı?

اللَّهُمَّ هَلْ بَلَغْتُ اللَّهُمَّ هَلْ بَلَغْتُ

(بخ. عن ابن عباس)

(*Allâhümme hel bellağtü*) “Ya Rabbi, senin emrini tebliğ ettim mi?” diyor, Veda Hutbesinde Peygamber Efendimiz. Tebliğ ediyor:

“—Hanımlarınıza saygılı olun, sevgili olun, zulmetmeyin! Çocuklarınıza güzel muamele yapın! Faiz yemeyin, içki içmeyin, şunu yapmayın, bunu yapmayın... Oku Veda Hutbesini... Herkes basıyor işte, evlerde duvarlarda... Bazen oluyor... Ezberle, çocuğuna ezberlet... Çocuk neler ezberliyor... Veda Hutbesini ezberlesin. Kur’an-ı Kerim’in filanca ayetini, filanca surecini ezberlet, mânâsını da ezberlet!

Mânâsını bilmeden okuyor. Ne okudun?.. Hiç oraya uygun olmayan bir şey okudun. Neden?.. Mânâsını bilmiyor. E, Arapçayı öğren, mânâsını öğren! Bu sûre şundan bahsediyor, mânâsını öğren!..

Kimisi de var, Arapça bilmiyor, mânâsını bilmiyor; Kur’an-ı Kerim’den ahkâm çıkarmaya çalışıyor. Yapamazsın ki... Olmaz...

Yâni, Arapça bilmeden Kur’an-ı Kerim’in Türkçe mealinden mânâ çıkmaz. O meal yapan da senin gibi bir şahıs, Allah’ın kulu yâni, netice itibariyle Kur’an-ı Kerim’in kelimesinin karşısına Türkçe bir kelime koymuş; ama Kur’an-ı Kerim o değil, o Kur’an-ı Kerim’in mealı... Mealden alimlik olmaz, ictihad olmaz.

Televizyonlarda görüyoruz: Arapça bilmiyor herif, ondan sonra hüküm çıkarmaya kalkıyor. Bütün ulemanın dediklerinin zıddı bir mânâyı ortaya atıyor,

“—Bu böyledir.” Olmaz...

Allah ahir zamanın fitnelerinden, şu zamanın fitnelerinden bizi korusun... Hele hele imandaki fitnelerden korusun... Tabii, toplumdaki fitneler, kargaşa...

Afganistan'da bir lider vardı, Hikmetyar vardı. Rabbani ile çarpıştı, çarpıştı, çarpıştı... Cihadın canına okudular Ruslar gittikten sonra. Ondan sonra, onları dzelteceğim diye bir Taliban ıktı... arpıştı, çarpıştı, çarpıştı... Cihadın canına okudular. Onların karşısına falancalar ıktı...

Kâfirler gülüyor müslümanlara, gülüyor... Mollaymış Taliban, ilim talebesiymiş... E, peki niye kardeşini öldürüyorsun?.. Tamam sen mollasın, din adamısın diye sevmiştik başında. Niye öldürüyorsun kardeşini?.. Niye takip ediyorsun?.. Penşir Vadisi'ne gideceksin. Kime atıyorsun?.. Bir müslümana. Niye atıyorsun? Ne yapmış?..

“–Müslüman müslümana silah çekerse, birbirlerine silah çekerlerse; ölen de öldürülen de cehennemdedir.” diye Peygamber Efendimiz buyuruyor.

Sen niye silah çekiyorsun? Galip ol, işi hallet, bitsin meselâ... Ama düşman da bu işi biliyor. Bir müddet Taliban'a yardım ediyor, Taliban galip geldiği zaman, öbür tarafa yardım ediyor. Öbür taraf galip geldiği zaman, beri tarafa yardım ediyor; kıs kıs gülüyor. Müslümanı müslümana kırdırıyor. Kıs kıs gülüyor:

“–Amma birbirine düşürdüm müslümanları...”

Taliban Rabbaniye, Hikmetyar bilmem kime,

falanca filancaya... Yâni, şu kadarcık Afganistan. Şu kadarcık yâhu... İnsaf! Her yerde böyle... Her yerde böyle oluyor, Allah toplumdaki fitnelerden de korusun, ama asıl itikattaki fitnelerden korusun. Adamın kafası bozuk olur da imanını giderse, isterse balla börekle yaşasın, isterse ne bileyim Büyük Ada'da köşklerde, şeylerde yaşasın, özel adalarda yaşasın... İman gittikten sonra kıymeti yok ki... Ahireti mahvolduktan sonra...

Bu dünyada zekâtını vermiyor.

“—Benim paralar da amma birikti ha! Vay vay vay vay, banknotlara bak. Vay vay vay vay daha da yükseliyor...”

Ne olacak? Yarın boynuna zehirli yılan olarak dolanacak. Yarın ateşte kızdırılacak, kızdırılacak; alnına, sırtına caz caz yapıştırılacak, ceza... Öyle ceza görecek. Cehennemde azap görecek. Yarın olduğu için korkmuyor. Bugün olsa korkar. Bugün bir toplu iğne batırsan arkasına gidip de şöyle bir zıplar... Bugün toplu iğneden korkuyor, kıvılcımdan korkuyor; ama yarının harıl harıl cehennem ateşinden korkmuyor. İmansızlıktan...

Bu dünya imtihandır, imansız öyle yapabilir, sen imanlısın, sen imanını kollamaya çalış; sen ahirette cenneti elden kaçırma, sen ahirette cehenneme düşme. Bu akıl işte. Aklı kullanmak her zaman da insan için gerekli. Peygamber Efendimiz'in zamanında da olsaydın, kullanacaktın. Bu zamanda da kullanacaksın. Bu zamanda da Peygamber Efendimiz'in yolundan

gidenleri bileceksin, Ebû Cehl'in yolundan gidenleri bileceksin. Evliyaullahı bileceksin, evliyâü'ş-şeytanı bileceksin... Şeytanın dostlarını bileceksin, Rahman'ın dostlarını da bileceksin. Ayıracaksın, Rahman'ın tarafında yer alacaksın.

“—Yok ben hiç birisini beğenmiyorum, tarafsızım...”

Hak ile batılın mücadelesinde tarafsız olunamaz. Tarafsızlık demek, karşı olmak demektir. Hakkın yanında yer alacaksın, hakkı söyleyeceksin, hakkı destekleyeceksin.

“—Ben bîtarafım!”

Sen Allah tarafını tutmuyor musun? Tamam, Allah tarafından değilsin o zaman. Kestik attık, seni de kestik attık. Sende de iş yokmuş. Tarafsızlık olmaz, hakkı tutacaksın. Tarafsız olma yoktur, bunu da öğrenin.

“—Ben etliye, sütlüye karışmam! Beş hoşgörü sahibiyim!”

Midem bulanıyor, hoşgörü sözünden artık midem bulanmaya başladı, böğürecekim neredeyse böyle bööööğ diyecekim. Bıktım, hoşgörü hoşgörü... Hoşgörüden önce, İslâmi görüş... Doğruyu gör önce, neyi hoş görüyorsun?.. Haram hoş görülür mü? Zina hoş görülür mü? Allah'ın yasakladığı şeyler hoş görülür mü? Allah'ın sevmediği kimseler hoş görülür mü? Değil kâfir, bir münafığa, münafık... Bir münafıka, bir müslüman “Efendim!” dese, (*Yâ seyyidî*) dese; seyyid efendi demek. “*Yâ seyyidî*, ey efendim!” dese Arş-ı A'lâ zangır zangır, zangır zangır titrermiş korkusundan.

“—Hiiiiii, şu adama bak ya hu, münafığa efendim dedi, Allah şimdi bunu başına ne belâlar yağdıracak!” diye Arş-ı A'lâ titremeye başladı “Efendim demek yüzünden.” Kafirle dost olunur mu?

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ
مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ
عَشِيرَتَهُمْ

(المجادلة: ٢٢)

(Lâ tecidü kavmen yü'minûne bi'llâhi ve'l-
yevmi'l-âhiri yuvâddûne men hâdda'llahe ve
rasûlehû ve lehû kânû âbâehüm ev ibnâehüm,
ev ihvânehüm ev aşîretehüm) [Allah'a ve ahiret
gününe inanan bir toplumun —babaları, oğulları,
kardeşleri yahut akrabaları da olsa— Allah'a
ve Rasûlüne düşman olanlarla dostluk ettiğini
göremezsin.] (Mücâdile, 58/22) Rasûlüllah'la,
Allah'la çarpışan insan, akrabası olsa bile dostu
olamaz, olmaması lâzım. Tarafsızlık da olmaz...
Nereden olacak? Haktan yana olacak aziz ve
muhterem kardeşim. İmtihan işte bu... Fitne,
ahir zamanın fitneleri... Evrad-ı Şerîfemizin
günlük kısmında Deccal'den korunmakla ilgili
dua var, nasıl? *Bi'smi'llâhi'r-rahmân'ir-rahîm*:⁵

⁵ Müslim, *Sahîh*, c.I, s.412, no:588; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.277,
no:5514; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.258, no:2342; İbn-i
Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.356, no:721; Hâkim, *Müstedrek*, c.I,

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ
الْقَبْرِ، وَمِنْ

فِتْنَةِ مَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ
الْمَسِيحِ الدَّجَالِ .

(*Allâhümmè innî eüzü bike min azâbi cehennem, ve min azâbi'l- kabr, ve min fitneti'l-mahyâ ve'l-memât, ve min şerri fitneti'lmesîhi'd-deccâl.*) diye dua ediyoruz.

(*Allâhümmè innî eüzü bike min azâbi cehennem*)
“Ey benim Rabbim, cehenneme düşüp orada azab görmekten, cehennemlik olmaktan ben sana sığınırım.”

(*Ve min azâbi'l-kabr*) “Kabir azabından da koru yâ Rabbi! Öyle bir şey de başımıza gelmesin...”

(*Ve min fitneti'l-mahyâ ve'l-memât*) “Ölümün ve yaşamın, ölmenin ve yaşamının fitnesinden de sana sığınırım.”

s.715, no:1955; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.154, no:2702; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.463, no:7953; Taberânî, *Dua*, c.I, s.199, no:620; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LIII, s.295; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.50, no:2288; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.323, no:984; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.524, no:3494; İbni Mâce, *Sünen*, c.II, s.1262, no:3840; İmam Mâlik, *Muvatta* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.215, no:501; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.242, no:2168; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.280, no:999; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.241, no:694; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.29, no:10939; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.304, no:1021; Taberânî, *Dua*, c.I, s.198, no:619; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VII, s.371; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.30; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

(*Ve min şerri fitneti'l-mesîhi'd-deccâl*)
“Mesîhi'd-Deccâl'in fitnessinin şerrinden de yâ Rabbi, sana sığınırım.”

Deccal'in fitnessi de var. Böyle her şey ters dönmüş. Hak bâtil gibi horlanıyor; bâtil da hak gibi süslenip, takdim edilip, yutturulmaya çalışılıyor. Bu da Deccal'in fitnessi işte, Deccal fitnessi bu da... Cennet gibi gösterdikleri cehennem, cehennem gibi gösterdikleri de cennet yolu. Yutma, hapı yutma, aldanma... O cennet gibi gösterdikleri eğlence, içki, dans, beş yıldızlı otel, bilmem keyif vs. vs. ama cehennem. Bu taraf, cennet...

Onun için, aklınızı kullanacaksınız. Allah akıl sahibi eylesin... Allah hidayet eylesin... Allah yardım eylesin... Hakkı hak olarak görmeyi nasib eylesin; uymayı nasib eylesin... Bâtili bâtil olarak görüp, ondan korunmayı nasib eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
13. 10. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

